

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ.

σάλπιγγες ἀκούονται πάλιν, ἐγγύτερον. Ἡ δὲ Μπεττίνα νομίζει ὅτι ἀκούει καὶ τὸν κρότον τῶν τροχῶν. Καταβάλλει πάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις . . . βλέπει τὸ ἄνδρῶν . . . ἔφθασεν . . . ἐν καιρῷ ! Εἶκοσι μέτρα μακρὰν παρατηρεῖ τοὺς λευκοὺς ἵππους τῶν σάλπιγγων καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ βλέπει κυμαιομένην ἀμυδρῶς πῶς ἐν τῇ ὁμίλῃ τὴν μακρὰν γραμμὴν τῶν τηλεβόλων καίτων ἀμαξίων. Σταθεῖσα δὲ ὑπὸ τινος τῶν γηραιῶν φιλυρῶν τῶν περισοιχιζουσῶν τὸ ἄνδρῶν, παρατηρεῖ καὶ ἀναμένει. Μεταξὺ τοῦ συγκεχυμένου ἐκείνου ὁμίλου τῶν ἱππέων εἶνε καὶ ἐκεῖνος. Θὰ δυνήθῃ ἀρά γε νὰ τον ἀναγνωρίσῃ ; Ἀλλὰ θὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἐκεῖνος ; Θὰ τύχῃ τίποτε νὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐδῶ ;

Ἡ Μπεττίνα εἰςῆλθε ὅτι εἶνε ὑπολογαχὸς τῆς δευτέρας πυροβολαρχίας τοῦ συντάγματος. Εἰςῆλθε δὲ ὅτι ἡ πυροβολαρχία σύγκειται ἐκ τηλεβόλων ἑξ καὶ ἑξ ἀμαξίων. Εἶχε δὲ μάθῃ καὶ τοῦτο παρὰ τοῦ πατρὸς Κωνσταντίου. Πρέπει λοιπὸν νὰ διέλθῃ πρῶτον ἡ πρώτη πυροβολαρχία, τοῦτέστι νὰ μετρήσῃ ἑξ τηλεβόλα, ἑξ ἀμαξία, καὶ ἔπειτα θὰ ἔρχεται ἐκεῖνος . . .

Καὶ τῷ ὄντι, ἰδοὺ ἐκεῖνος περιτετυλιγμένος ἐν τῷ πλατεῖ μανδύα του, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὴν βλέπει καὶ τὴν ἀναγνωρίζει. Διερχόμενος ὁ Ἰωάννης ἀνεμνήσθη ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν ἐκείνου ἐσπέραν τινὰ περὶ λύχνων ἀφὰς συμπεριεπάτει μετ' αὐτῆς, ὕψωσε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔνθα ἐνεθυμεῖτο ὅτι τὴν εἶδεν, ἐπανεῦρεν αὐτήν.

Τὴν προσαγορεύει ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσκεπῆς περιστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου καθ' ὅσον ὁ ἵππος βαδίζει καὶ ἀπομακρύνεται, καὶ ἐφ' ὅσον δύναται νὰ τὴν βλέπῃ, τὴν παρατηρεῖ. Βλέπων δ' αὐτὴν ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι εἶπε τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἀπαρχόμενος τοῦ χοροῦ :

— Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ !

Ἐκείνη δὲ καὶ τὰς δύο χεῖρας κινουσα τῷ ἀπέστελλε χαιρετισμούς, καὶ ἡ κίνησις αὕτῃ ἐπαναλαμβανομένη ἔφερε τὰς χεῖρας τοσοῦτον ἐγγὺς τῶν χειλέων τῆς, ὥστε ἂν τις ἔβλεπεν αὐτὴν θὰ ἠδύνατο νὰ νομίσῃ ὅτι . . .

— "Α ! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἂν καὶ μετὰ τοῦτο δὲν ἐνόησεν ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ ἂν δέν με συγχωρήσῃ διὰ τὰ πλούτη μου ! . . .

[Ἐπταί συνέχεια].

Οἰδέποτε θὰ εἴπω εἰς νέον ἄνθρωπον : « Φυλάχθητι ἀπὸ τὰ πάθη », διότι εἶνε μωρὸν νὰ εἴπῃ τις εἰς τὴν θάλασσαν : « Φυλάχθητι ἀπὸ τὰς τρικυμίας ». Ἀλλὰ θὰ φωνάξω πρὸς αὐτόν : « Φύλαττε σεαυτὸν κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν παθῶν σου. »

ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ'—1883.

Αἱ τῶν λαῶν συγγένειαι, κατὰ τὴν εὐρεῖαν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης, καταφαίνονται ὅχι μόνον ἐν τῇ γλώσσῃ, τοῖς μύθοις, τοῖς ἥθεσι καὶ τοῖς ἐθίμοις αὐτῶν τοῖς κοινοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προλήψεσι καὶ δεισιδαιμονίαις αὐτῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι μίαν, τὰ μάλιστα διακριτικὴν, φάσιν τοῦ ψυχολογικοῦ τῶν ἐθνῶν χαρακτῆρος.

1ον Ἡρακλῆς καὶ Ἴπποκένταυρος δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν Ἑλλάδι· ἀλλὰ Διῖάνειραι, τουτέστι παρημελημένοι σύζυγοι, δεόμενοι ὑπερφυσικῶν θελκτηρίων, ὅπως ἀναθερμάνωσι τὴν ἀποχλιανθεῖσαν ἀγάπην τῶν ἀπίστων αὐτῶν ἀνδρῶν, δὲν θὰ λείψωσι ποτε ἐκ τῆς οἰκουμένης. Ἡ ὑπαρξὶς τοιούτων λοιπὸν ἐν τισιν ἐλληνικαῖς ἀποικίαις τῆς Θοράκης δὲν ἀποδεικνύει ἀκόμη τίποτε περὶ συγγενείας τῶν ἐκεῖ Γραικῶν πρὸς τοὺς ἀρχαίους.

Συγγένειαν ὅμως, νομίζομεν, προδίδει ἡ μεγάλη ὁμοιότης τῶν θελκτηρίων, δηλαδὴ τῶν μέσων, δι' ὧν αἱ πάλαι καὶ νῦν Ἑλληνίδες, ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς αὐτῶν δυστυχίαις, προσπαθοῦν νὰ διορθώσωσι τὰ ἀδιόρθωτα πλέον.

Εἶνε γνωστὸν τίνι τρόπῳ ἐτιμώρησεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν αὐθάδειαν τοῦ Κενταύρου ἐκείνου, ὅστις ἀναδεχθεὶς νὰ διαβιβάσῃ διὰ τοῦ παταμοῦ τὴν νεκρὰν τοῦ ἥρωος σύζυγον, ἐνόμισε προτιμότερον νὰ πληρωθῇ παρ' αὐτῆς ὡς ἐδόκει αὐτῷ μάλλον, παρὰ ὡς συνέφερεν ἡ ἥρεσκεν αὐτῇ καὶ τῷ συζύγῳ τῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑπερφιάλος οὗτος πορθημὸς ἐξέπνεεν ὑπὸ τὴν πληγὴν τοῦ ἥρακλείου βέλους, συνεβούλευσε τὴν ἐντρομόν ἐτι Διῖάνειραν νὰ χρησιμοποίησιν τὸ αἷμα του, ὡς μέσον, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὰ συζυγικά του καθήκοντα, ἂν ποτε ἔλυστικώτερα κάλλη ἄλλης τινὸς θνητῆς ἤθελον ἀπειλήσει νὰ παραγκωνίσωσι τὰ ἑαυτῆς. Ἡ προληπτικὴ γυνὴ ἐξετέλεσε τὴν συμβουλὴν μετ' ἀπαρδειγματίστου εὐπιστίας καὶ ὡς γνωστὸν, ἠνάγκασε τὸν Ἡρακλέα νὰ παρακαθήσῃ μετὰ τῶν ἀθανάτων, πρὶν ἢ αὐτὸς ἐπιθυμήσῃ νὰ καταλίπῃ τὰς ἀπολαύσεις τῶν θνητῶν.

Ἡ ἀκατανόητος αὕτη εὐπιστία τῆς Διῖανειρας δὲν ἐξηγεῖται, νομίζομεν, ἄλλως πῶς, ἢ ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ παλαιότητι ἐκείνῃ ἐποχῇ τὸ αἷμα παραδόξων τινῶν πλασμάτων ἐπαμφοτερίζουσης φύσεως ἐπιστεύετο ὡς κατὰλληλον κολλητήριον τῶν διαρραγέντων συζυγικῶν δεσμῶν. Καὶ τοιαῦτα παραδόξα πλάσματα ἦσαν ἀναμφιβόλως οἱ Κένταυροι.

Σήμερον ὅτε, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, οἱ Ἴπποκένταυροι ἐξέλιπον, αἱ θυγατέρες τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων ἀναγκάζονται ν' ἀρκεσθῶσι μὲ κατὰ τι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ λίαν ἀνάλογον